

Sygn. akt I PK 37/16

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa J. C.
przeciwko Politechnice (...) z siedzibą w G.
o uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 listopada 2016 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 17 września 2015 r., sygn. akt IX Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód J. C. domagał się od pozwanego Politechniki (...) w G. przywrócenia do pracy. Wyrokiem z dnia 17 września 2015 r., IX Pa (...) Sąd Okręgowy w G. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w K. przywracając powoda do pracy.

Skargę kasacyjną od tego wyroku wywiodła pełnomocnik pozwanej. W skardze zarzuciła naruszenie art. 120 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 października 2013 r. tj. od dnia wejścia w życie art. 1 pkt 92 ustawy z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 84 poz. 455) w zakresie, w jakim uznano, że do stosunku z mianowania powoda nie ma zastosowania maksymalny okres zatrudnienia, wynikający ze

statutu pozwanej uczelni (15 lat), a także przez przyjęcie, że okres 8 lat, wynikający z tego przepisu należy liczyć od dnia 1 października bez względu na postanowienia statutu.

Jako okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano „konieczność rozważenia przez sąd kwestii”:

1/ Czy w świetle dyspozycji art. 120 ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym w brzmieniu obowiązującym do 1 października 2013 r. „w zakresie jakim w stosunku do wszystkich nauczycieli akademickich zatrudnionych przez 1 października 2013 r. powinny nadal mieć zastosowanie zasady określone w statucie wyższej uczelni, obowiązujące z dniem nawiązania tego stosunku pracy dotyczące maksymalnego okresu zatrudnienia asystenta bez stopnia naukowego a także adiunkta bez stopnia naukowego doktora habilitowanego, a także w zakresie w jakim mają moc obowiązującą postanowienia skrócenia lub zawieszenia tych okresów.”

2/ Czy w świetle znowelizowanego art. 120 Prawa o szkolnictwie wyższym (w brzmieniu ustalonym od 1 października 2013 r.) „w zakresie w jakim przyjęto, iż okres zatrudnienia osoby nieposiadającej stopnia naukowego doktora habilitowanego nie może trwać dłużej niż 8 lat, jako obowiązujący i liczony od nowa po 1 października 2013 r. i mający zastosowanie do stosunku pracy powoda”. Zasadność wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wynika także z faktu odmiennych interpretacji prawnych stanowiących podstawę orzekania sądów okręgowych w K. i G. . Skarżący odwołuje się tu do wyroku Sądu z dnia 26 listopada 2015 r., VII Pa (...) w sprawie z powództwa J. W. przeciwko pozwanej uczelni. Wyrok ten nie został dołączony do skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie podlega przyjęciu do rozpoznania z uwagi na absolutną nieczytelność wniosku w tym przedmiocie zawartego w skardze.

Jak konsekwentnie wskazuje Sąd Najwyższy na tle art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu tego

zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, wyjaśnieniu dlaczego jest ono istotne, albo na określeniu, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2004 r., II PK 4/04).

W skardze nie tylko nie przeprowadzono takiego wywodu, ale przede wszystkim sformułowanie samych pytań nie nadaje się do analizy. Ich treść, przytoczona wyżej *in extenso* nie stanowi pytań, lecz zestaw słów nie stanowiący - logicznie i językowo poprawnie - sformułowanych zdań. Skarżąca skopiowała dosłownie treść zarzutów naruszenia prawa materialnego nie zadając sobie trudu dostosowania ich formy do pytania, w jakie powinno zostać ujęte zagadnienie prawne.

Jakkolwiek w ocenie Sądu Najwyższego, rozpoznającego niniejszą sprawę, skutki stosowania art. 120 Prawa o szkolnictwie wyższym w brzmieniu obowiązującym po 1 października 2013 r. mogą budzić wątpliwości, to jednak ich prawidłowe formułowanie a także uzasadnienie należy do skarżącego a nie sądu. Skarga nie spełnia w tym zakresie minimum, jakiego można oczekiwać od profesjonalnego pełnomocnika procesowego, który obowiązkowo występuje w postępowaniu kasacyjnym (art. 87¹ § 1 k.p.c.).

Przyjęcia skargi do rozpoznania nie uzasadnia także podniesiona w skardze rozbieżność w orzecznictwie sądów. Nie wystarczy odwołanie się do wyroku bliżej nieokreślonego sądu, jak to uczyniono w skardze. Sąd Najwyższy podjął próbę odnalezienia wskazanego wyroku w portalu orzeczeń sądów powszechnych (orzeczenia.ms.gov.pl), jednak orzeczenie pod sygnaturą i datą wskazaną w skardze w portalu nie figuruje. Orzeczenie to nie zostało także załączone do skargi.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.